

Nagyböjt 2. vasárnapja

Lk 9,28–36

Találkozás Istennel

Könnyű követni valakit egy magas hegyre, de igen nehéz azon az úton, amelyen megtörténik a találkozása az Istennel. Elzarándokolhatunk Mózes hegyéhez, imádkozhatunk a Sinai-hegyen, keresztutat végezhetünk a Via Dolorosan, de nem biztos, hogy a hegyen, az imádságban, a szenvedésben találkozunk az Istennel úgy, ahogyan Mózes, Ábrahám vagy Jézus találkozott.

Ez a történet pedig egy istentalálkozásnak a leírása. Nem a tanítványok által szőtt legenda vagy mese Jézusról, hanem egy olyan felismerés-történet, amelynek eredete Jézusra vezethető vissza. Nehezen tudnánk elképzelni, hogy az egyébként élénk fantáziájú, de darabos nyelvű apostolok ilyen történetet kitaláltak volna. Ha ők találták volna ki, és pontosan megértették volna jelentését, akkor ez a történet, vigasztaló, erőt adó emlékként élt volna bennük a golgotai események idején, sőt előbb is, Jézus elfogásának óráiban, a kihallgatás félelmetes perceiben is. Akkor Péter pontosan tudta volna, Mestere és ő is isteni védelem alatt áll, nem tagadta volna le, hanem büszke lett volna rá.

Ez a történet nem az apostolok története, hanem Jézusé, aki nyilvános működésének történeti óráiban felismerte küldetését, személyének fontosságát. Ezt a megváltói művet nem lehetett végigvinni az Istentől való megragadottság biztos tudata nélkül. Az apokrif evangéliumok naiv retorikája szerint Jézus már kisgyermekkorában teljesen tudatában volt a megváltás művének, sőt istenségének ismeretében játszott, teremtett agyaggalambokból élőgalambokat. Ezt a verzióját Jézus istenségének tudatáról az Egyház sohasem ismerte el hivatalos tudósításnak, hanem a jámbor mese kategóriájába utalta. A hivatalos történet itt áll előttünk, több evangélista közlése szerint, most éppen a lukácsi verzióban.

Jézusnak valamikor fel kellett ismernie küldetésének jelentőségét, és ezt a felismert igazságot át kellett adni tanítványainak. Erről szól ez a történet. Azért mondom Jézus története, mert elsősorban önmagáról beszél. Az élete nem a rendkívüliséghez, a csodákhoz, a gyógyításokhoz, a nagyszerű retorikával elmondott beszédekhez kötődik, hanem az Istenhez. Úgy, mint Mózes és Illés élete. Min-

den, ami ebben az életben éppen rendkívüli, az nem mástól, mint Istentől ered. De Jézus a prófétákhoz hasonlóan, csak az Istennel való töretlen kapcsolatra koncentrált. A nagy tettek, szinte mellékesek, a kapcsolat az akarat, az értelem, az érzélem azonossága az Atyával a fontos minden élethelyzetben.

A mi életünk itt a völgyben zajlik, állandó küszködések között, hogy valami nagy teljesítményt hozzunk létre. Sikereinket közhírré tesszük, hogy bátorítson bennünket a következő teljesítményre. Mások sikereinek híre bátorít és rettent. Hol van már az Isten ettől a teljesítmény orientált világtól? Talán a földi dicsőség felhője fedi el előlünk az arcát. Az is lehet hogy álomban élünk, mint az apostolok. Álomban mely az ókorban a lelki erőtlenség állapota volt. Reméljük, azért egyszer felébredünk ebből az álomból, amikor elénk áll Krisztus, a Megváltó, aki nem is annyira büszke teljesítményeire, hiszen ő csak az Ember fia az evangéliumok reális történetei szerint. Ragaszkodásunk és tiszteletünk jelzőkkel ruházta fel Isten fiát, a Messiást: Megváltó, Szent. Ez igaz, de velünk volt ember, és értünk lett Megváltó, és ez példaértékű számunkra.

Péter, Jakab és János imája

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi veled tartottunk a hegyre.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és felfénylett előttünk arcod.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és dicsőséged betöltött minket.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és minket elnyomott az álom.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi azt éreztük, jó nekünk itt lenni.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és félelem szállt le ránk.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi hallottuk hangod.

Uram, Jézus, imádkozni hívtál, és mi elhallgattunk.